Μετάφραση από **εδώ** Γιάννης Σαλάπας

Σημείωση του εκδότη: *Δημοσιεύουμε μετά θάνατον αυτό το άρθρο από τον Giulio Regeni,έναν συνεργάτη της Il Manifesto (εφημερίδα) στο Κάιρο, όπου ολοκλήρωνε την διατριβή του. Την Τετάρτη το βασανισμένο του κορμί βρέθηκε σε ένα χαντάκι στην πόλη. Επειδή τα ανεξάρτητα σωματεία είναι ένα επικίνδυνο θέμα στην Αίγυπτο, ο Regeni μας είχε ζητήσει να δημοσιεύσουμε το άρθρο με ένα ψευδώνυμο, όπως κάναμε πάντα άλλωστε. Σήμερα δημοσιεύουμε αυτή την τελευταία ανταπόκριση του Giulio με το κανονικό του όνομα.*

Ο πρόεδρος Abdel Fattah al-Sisi ηγεμονεύει στο Αιγυπτιακό κοινοβούλιο με τον μεγαλύτερο αριθμό προσωπικού από τις ένοπλες δυνάμεις (στρατό και αστυνομία) στην ιστορία της χώρας, και η Αίγυπτος επάξια κερδίζει την θέση της ανάμεσα στους χειρότερους καταπατητές της ελευθερίας του λόγου και της ελευθεροτυπίας. Και όμως τα ανεξάρτητα ταξικά σωματεία δεν το βάζουν κάτω. Το Κέντρο Για τα Σωματεία και την Εξυπηρέτηση των Εργατών (CTUWS), ένας φάρος του αιγυπτιακού ταξικού συνδικαλισμού, μόλις είχε μια πολύ ζωντανή σύσκεψη.

Αν και το μεγαλύτερο δωμάτιο στο Κέντρο έχει μόλις εκατό θέσεις, η αίθουσα δεν μπορούσε να συγκρατήσει το πλήθος των ακτιβιστών που ήρθαν από όλη την χώρα για να λάβουν μέρος σε μια σύσκεψη εξωπραγματική για τα τωρινά δεδομένα της χώρας. Στην ατζέντα ήταν μια πρόταση υπουργού του Sisi για μια κοντινή συνεργασία μεταξύ της κυβέρνησης και του μόνου επίσημου Σωματείου, την Αιγυπτιακή Ομοσπονδία Σωματείων, με την απερίφραστη εντολή να αντιμετωπίσουν τα ταξικά σωματεία και την περαιτέρω ‘περιθωριοποίηση’ των εργατών.

Αν και σήμερα το CTUWS δεν είναι αντιπροσωπευτικό του περίπλοκου γαλαξία του ανεξάρτητου συνδικαλισμού στην Αίγυπτο, το κάλεσμα του ακούστηκε, απρόσμενα ίσως από έναν σημαντικό αριθμό σωματείων. Με το τέλος της σύσκεψης, υπήρχαν πενήντα ακρωνύμια

στην υπογραφή του τελικού κειμένου, εκπροσωπώντας διάφορους τομείς από όλη την χώρα — από τις μεταφορές μέχρι τα σχολεία και από την αγροτιά μέχρι και την γκρίζα ζώνη της αφανούς εργασίας, από το Σινά μέχρι την Άνω Αίγυπτο, από το Δέλτα μέχρι την Αλεξάνδρεια και το Κάιρο.

Το κίνημα σε κρίση

Η πολιτική της κυβέρνησης αντιπροσωπεύει μια εντεινόμενη επίθεση στα εργατικά δικαιώματα και τις συνδικαλιστικές ελευθερίες, ήδη λαβωμένα από το πραξικόπημα της 3ης Ιουλίου 2013, και έχει γίνει έτσι καταλύτης της ευρείας δυσαρέσκειας μεταξύ των εργατών. Αλλά μέχρι τώρα, τα σωματεία δυσκολεύονταν να μετατρέψουν την αγανάκτηση σε παγιωμένες πρωτοβουλίες.

Μετά την επανάσταση του 2011, η Αίγυπτος βίωσε μια πρωτοφανή ανάπτυξη της πολιτικής ελευθερίας. Είδε να ξεπηδάνε εκατοντάδες νέα σωματεία, ένα πραγματικό κίνημα, στο οποίο το CTUWS έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο, με την υποστήριξη και τις εκπαιδευτικές του δραστηριότητες.

Όμως στα τελευταία δύο χρόνια, η καταπίεση και η υφαρπαγή όλων των εξουσιών από το καθεστώς Sisi ζημίωσαν σημαντικά αυτές τις πρωτοβουλίες, σε σημείο που οι δυο μεγαλύτερες ομοσπονδίες (το Αιγυπτιακό Δημοκρατικό Εργατικό Κογκρέσο και η Αιγυπτιακή Ομοσπονδία των Ανεξάρτητων Σωματείων) δεν έχουν συνεδριάσει σε γενική συνέλευση από το 2013.

Ουσιαστικά κάθε σωματείο δρα μόνο του, εντός των πλαισίων της περιοχής και του κλάδου ή επιχείρησης του. Η ανάγκη για ένωση και συντονισμό των προσπαθειών τους, πάντως, είναι κάτι παραπάνω από αισθητή. Αυτή υπήρξε και η αιτία για τη μεγάλη συμμετοχή στην σύσκεψη του CTUWS, αλλά και για το ότι παρατηρήθηκε πολλοί από τους παρευρισκόμενους να εκφράζουν την θλίψη τους για το κατακερματισμό του κινήματος και να καλούν για την αναγκαιότητα να δουλέψουν μαζί, ανεξαρτήτως από το που πρόσκειται κανείς.

Δεκάδες σχόλια ακούστηκαν από τους παρευρισκόμενους, περιεκτικά, συχνά παθιασμένα, και με μια ρεαλιστική προσέγγιση. Ο στόχος ένας. Να αποφασίσουν όλοι μαζί “τι θα κάνουμε αύριο το πρωί” μια προτροπή που επαναλαμβανόταν σαν ιερή προσευχή κατά την διάρκεια της σύσκεψης, δεδομένης της σπουδαιότητας της στιγμής και της ανάγκης να καθοριστεί ένα βραχυπρόθεσμο αλλά και ένα μεσοπρόθεσμο σχέδιο δράσης.

Αξιοσημείωτος ήταν ο μεγάλος αριθμός γυναικών, των οποίων οι δράσεις εκτιμήθηκαν όσο λίγες και χειροκροτήθηκαν από το κατά μεγάλη πλειοψηφία ανδρικό κοινό. Η σύσκεψη κατέληξε με την απόφαση να δημιουργηθεί μια επιτροπή, όσο αντιπροσωπευτική γίνεται, για να αναλάβει να θέσει τα θεμέλια για μία πανεθνική καμπάνια στα θέματα της εργασίας και των συνδικαλιστικών ελευθεριών.

Τοπικά Συνέδρια

Το πλάνο είναι να οργανώσουν μια σειρά τοπικών συνέδριων τα οποία κάθε λίγους μήνες θα συνευρίσκονται σε μια μεγάλη εθνική συνέλευση και θα κάνουν πιθανή μια μεγάλη ενοποιημένη διαμαρτυρία. (“Στην Ταχρίρ!” είπαν κάποιοι από τους συμμετέχοντες, επικαλούμενοι την πλατεία που ήταν η κεντρική σκηνή της επαναστατικής περιόδου 2011-2013 μα είναι πλέον για παραπάνω από δυο χρόνια εκτός ορίων για κάθε διαδήλωση.

Η ατζέντα μπορεί να φαίνεται και να είναι ευρεία αλλά συμπεριλαμβάνει ως βασικό στόχο να αντιμετωπίσει τον νόμο 18 του 2015, που στοχοποιεί εργαζομένους του δημοσίου και έχει γίνει σημείο έντονης αντιπαράθεσης τους τελευταίου μήνες.

Παράλληλα, πιο πρόσφατα, σε διάφορες περιοχές της χώρας, από το Ασιούτ μέχρι το Σουέζ και το Δέλτα εργάτες στην κλωστοϋφαντουργία, στο τσιμέντο και στον τομέα της κατασκευής, ξεκίνησαν απεργία διαρκείας για όσο άντεχαν. Κατά κύριο λόγο τα αιτήματά τους αφορούν αύξηση του βασικού μισθού και αποζημιώσεις στις δημόσιες επιχειρήσεις (που ιδιωτικοποιήθηκαν).

Νέο Απεργιακό Κύμα

Αυτά τα αιτήματα αφορούν προνόμια που οι εργάτες έπαψαν να απολαμβάνουν μετά το μαζικό κύμα ιδιωτικοποιήσεων κατά την τελευταία περίοδο της εποχής του Mubarak. Πολλές από αυτές τις ιδιωτικοποιήσεις μετά την επανάσταση του 2011 έχουν οδηγηθεί στις δικαστικές αίθουσες, και συχνά έχουν κηρυχθεί άκυρες και άνευ νομικής ισχύος, καταδεικνύοντας ταυτόχρονα αρκετές υποθέσεις μη τήρησης του νομικού πλαισίου και διαφθοράς.

Οι απεργίες ενάντια στην αναστολή των προνομίων είναι ασύνδετες μεταξύ τους σε ένα μεγάλο βαθμό και αρκετά αποκομμένες από τα ανεξάρτητα ταξικά σωματεία που συναντήθηκαν στο Κάιρο. Αλλά και πάλι είναι σημαντικό βήμα, για τουλάχιστον δύο λόγους: Πρώτον, αν και με έναν τρόπο όχι εντελώς κατηγορηματικό, προκαλούν τον πυρήνα της

νεοφιλελεύθερης μεταμόρφωσης της χώρας, η οποία εκτοξεύτηκε από το 2004, και η οποία εν τέλει προσέκρουσε και σταμάτησε στον λαϊκό ξεσηκωμό του 2011, και στα συνθήματα “Ψωμί, Ελευθερία, Κοινωνική δικαιοσύνη”.

Ο έτερος λόγος είναι ότι στο απολυταρχικό και καταπιεστικό καθεστώς του στρατηγού Σίσι, το γεγονός και μόνο ότι υπάρχουν δημοφιλείς και αυθόρμητες πρωτοβουλίες που σπάνε τον τοίχο του φόβου είναι ένα μεγάλο κίνητρο για την αλλαγή.

Η περιφρόνηση των σωματείων στο κράτος έκτακτης ανάγκης και στις προτροπές για σταθερότητα και τάξη- με την δικαιολογία του ‘πολέμου στην τρομοκρατία’- σηματοδοτεί, έστω και έμμεσα, μια θαρραλέα αμφισβήτηση της κυρίαρχης ρητορικής που το καθεστώς χρησιμοποιεί για να δικαιολογήσει την ίδια του την ύπαρξη και της καταπίεσης της κοινωνίας.

Πηγή: **attack.org.gr**